

stemme, men det er heller ikke nødvendigt at komme ind derpaa, for Sagen er ganske udflydlig og munter i sin Udgang. Det er oplyst, at Manden i Forbrugsforeningen har udtalt sig paa følgende Maade: „Denne Gang gif det mig bedre til Valget end forrige Gang; den Gang fik jeg Hovedet slaaet i Stykker, i Gaar fik jeg mig derimod et Læs Brænde og faar ganske et Læs Tørv til“. Det har Manden sagt med fuld Ret, og uden at der ligger noget som helst graverende til Grund derfor. Hjemme hos ham tjente en Enke som Husholderke, hvem han siden har ægtet. Denne Husholderke var bosat paa et Sted, som ligger noget fra hans Hjemsted, og da han havde fri paa Valgdagen, benyttede han denne Dag til med et laant Køretøj at hente et Læs Brænde hos sin daværende Næreste for at faa det hjem, og derefter har han saa hentet et Læs Tørv. Senere har han giftet sig med Enken, saa var den Saga ude, og der er ikke noget at klage over.

Den tredje Klage har tilfyneladende et noget mere graverende Indhold, ja, det er endog saa blevet nævnt, at der her var Tale om, at der var begaaet Falskneri eller noget lignende. Klagen er fremkommen fra den faldne Kandidat, Kaptajn Martin Madsen, som klager over, at man til Agitationen imod hans Valg, for at mistænkeliggøre ham i Vælgerens Øjne, har benyttet et ham falsklig tillagt Brev, som indeholder en temmelig utilfløret Sigetelse mod ham for at true sin Modkandidat med økonomisk Ruin og for ligeledes at true de Vælgere i Saksøbing og Omegn, som maatte stemme paa hans Modkandidat, medens de før havde været Kaptajnens Venner. Den meget omhyggelige Politiiundersøgelse har i Retning af Forklaringer for og imod dette Spørgsmaal givet til Dels ret overraskende Resultater saaledes, at der, som man ser, staar Forklaring mod Forklaring. Men jeg synes dog, at det fremgaar ganske klart af den, at der ikke er benyttet noget Kaptajn Madsen falsklig tillagt Brev som Agitationsmiddel imod ham i Kredsen, og det synes mig at være Sagens Kernepunkt. Der er i Betænkningen en udsørlig Fremstilling af Sagen. Jeg ved ikke, om det er Skik her i Tinget at sætte sig nøje ind i Betænkningerne, eller om Tingets ærede Medlemmer maatte have gjort det. Maaske maa det derfor være mig tilladt ganske kort at berøre denne Sag. Hvis det ikke var fremkommen en Mindretalsindstilling, tænker jeg, at vi ganske glat vilde være gaaede hen over dette Spørgsmaal, som i mine Øjne slet ingen Rolle spiller. I Mindretallets

Øjne spiller det jo derimod den aller største Rolle, og da jeg venter, at det ærede Medlem vil have sin Betænkning, som jo konkluderer til, at vi skulle kassere hele Valget, maa jeg lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed for at referere denne Sag, der som sagt forekommer mig saa ubetydelig og intetfigende, at den næsten ikke er Omtale værd. Sagen begynder med, at paa Møderne mellem Kaptajn Madsen og Læge Rørdam berneede i Saksøbingkredsen fremkom der nogle Ytringer fra Kaptajnen om, at en Rigsdagsmand havde et vanskeligt og byrdefuldt Hverv, som nok kunde lægge Beslag paa hans hele Arbejdskraft og Tid. Det er jo, som vi vide, ganske rigtigt, men den Maade, hvorpaa det blev sagt, blev af Tilhørerne eller af nogle af Tilhørerne fortaet lidt anderledes, nemlig saaledes, at der føjedes til af Kaptajn Madsen: „Læge Rørdam skal ogsaa nok faa at se, at naar han bliver Rigsdagsmand, kommer det til at gaa ud over hans Praksis.“ Ved at denne Ytring blandedes ind i Bemærkningen optog i hvert Fald nogle af Tilhørerne det som noget odiøst, som om der var sagt om Hr. Rørdam, at han hellere skulde blive hjemme og passe sin Praksis, thi i det Øjeblik han blev Rigsdagsmand, vilde det komme til at gaa ud over den, i alt Fald i Saksøbing, hvor Kaptajn Madsen havde sine Venner. I Anledning af disse Ytringer, som kom frem derne, ønskede den Mand, som ledede Valgkampagnen derne for Læge Rørdam, nemlig Sagfører Rosen Dahl, at indlede en Bladpolemik mod Kaptajnen, selvfølgelig for at ødelægge Kaptajnens og fremme Læge Rørdams Chancer. Det er jo det, man i Agitationen altid gaar ud paa: at bringe sine Venner frem og trænge sine Modstandere tilbage. Deri er der jo intet som helst ulovligt eller forbudt, om det end kan være til Skade for den ene Part. Da Sagfører Rosen Dahl havde hørt i en Samtale med et æret Medlem af dette Ting, at Kaptajn Madsen i en privat Samtale her i Rigsdagsbygningen med dette ærede Medlem havde udtalt — ja, jeg vil ikke paa dette Tidspunkt referere det — kort sagt, altsaa labet falde en Ytring angaaende Valget i Saksøbing, af den Art, at Sagfører Rosen Dahl mente, at han kunde benytte denne Ytring i sin Bladpolemik med Kaptajn Madsen, skrev han et Brev til den vedkommende Folketingsmand og bad ham, om han ikke maatte faa Ordlyden af, hvad Kaptajnen havde sagt. Dette Brev, hvori Sagfører Rosen Dahl begærer disse Ytringer refererede, have vi til Stede i Maskinkopi, og det har været fremme under Forhørene.